

Diana
Halil İbrahim Koyuncu

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Derya Sezer

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Şubat 2025

ISBN: 978-625-6130-69-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

DIANA

Halil İbrahim Koyuncu

Liam; sabahın ilk ışıklarıyla, karanlıkla ıssızlaşan odanın içinde uyanarak gözlerini araladı. Saat, yavaşça tıkırdayan bir zaman canavarı gibi, 06:45'i gösteriyordu. İlk bakışta, hâlâ içinde bir tür uyku sersemi hâlini koruyan zihin, yastığın rahatlığını ve sıcaklığını daha çok hissetmek, dünya ile olan bağını bir süre daha yavaşça kesmek istiyordu. Ama bir anlık gevşeme, gözlerinin hemen önündeki kırmızı ışıkla kesildi. O ışık, bir günün daha başladığının, bir hayatın yine aynı şekilde devam edeceğinin sessiz hatırlatıcısıydı. Üzerinde son zamanlarda alıştığı gri sweatshirt ve rahat şortuyla yataktan kalktı. Pencereden dışarıya baktığında, şehir henüz uyanmamıştı. Hava soğuk ama ferah, ekranda küçük bir haber kaynağı sabahın ilk ışıklarıyla hızla akıyordu. Liam, o sabah bile işin her detayını düşünerek kalktı. Artık bu saatlerde, içindeki o huzursuzluk ve belirsizlik yerine, bir tür alışkanlık duygusu vardı. Saat 7:30'da evden çıkacak, 8:15 gibi ofiste olacak, 09.00'da toplantılar başlayacak, 12.00'de öğle yemeği, sonra tekrar akşamın beşine kadar...

Her şey belirli bir düzende ve zamanında olmalıydı. Hayatını düzenleyen, işine olan güveni ve hedefleri, günün en yoğun anlarında bile bozulmayan bir disiplin halini almıştı. Bir süreliğine, hayatı hakkında düşündü. Yıllardır aynı ofiste, aynı odada, aynı masada oturuyordu. Görev tanımları değişse de sorumlulukları zamanla arttıkça bir şekilde daha rahat hale gelmişti. Şimdi, birçoğu gibi ofis çalışanıydı. Ama bir farkla; ofis, onun için geçim kaynağından daha fazlasıydı.

Liam, sabahın erken saatlerinde, güneşin henüz iyice uyanmadığı, yalnızca gri gökyüzünün silik ışıklarıyla aydınlanmaya başlayan şehirde yola koyuldu. Şehir, her zaman olduğu gibi, kendine özgü bir hengâme içinde uyandığı hâlde, sabahın ilk saatlerinde, bir an için, kalabalığın yankılandığı bu eski yerleşim yerinde, tüm taş duvarların, geniş caddelerin ve tarih kokan sokakların arasında derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Şehir, henüz tam anlamıyla harekete geçmemişti ama Liam için bu her şeyin başladığı andı; tanıdık bir rutinin, her zamankinden biraz daha farkında olarak yaşanacağı bir günü başlatma anı.

Yol boyunca, her adımda, bir yanda sabahın soğuk havası, diğer yanda caddelerin taş döşemelerine yansıyan eski binaların yankısı arasında yürüdü. Bu şehir, her köşesinde bir zamanın hatırasını taşıyor; her sokak başı, bir başka tarihsel katmanla sarılıydı. Gözleri, aralarında yürürken, tarihi yapıların mermer yüzeylerinden, eski taşlardan ve ince işçilikle yapılmış pencerelerden kayıyordu. Binalar, tıpkı şehri kuşatan taş surlar gibi, zamanın eskiten ağırlığını taşıyorlardı. Bir bakıma, Liam da bu şehir gibi, katman katman geçmişin izlerini taşıyor ve her adımında biraz daha siliniyordu.

İçsel bir yabancılaşma, zamanla alışkanlık hâline gelmişti. İşte o eski taşlardan birinin önünden geçerken, günün bir başlangıcında, bir kez daha düşündü: *Bu şehrin, bu binaların, bu havanın içinde kaybolmuşken kim olduğumu unuttuğumda, ne kalır geriye?*

Ancak bu soru, kendi zihninin iç sesinde bir yankı olmaktan öteye gitmiyor, hemen susturuluyordu. Çünkü biliyordu ki; bir günün başlamasıyla her şey yeniden aynı düzenle devam edecekti, tıpkı her sabah olduğu gibi. İşte bu yüzden, kendini bu kalabalık şehre, o eski binalara, taş duvarların arasına bırakırken aslında o eski zamana duyduğu hayranlıkla, bir tür vazgeçişin içinde yürüyordu.

Ofis binasına yaklaştığında biraz daha hızlı yürümeye başladı. Burası şehrin kalbinin attığı, eski yapılarla çevrili, tarihi bir yerleşim bölgesinin tam ortasında, zamana karşı direnmeye çalışan bir yapının içinde yer alıyordu. Altı katlı binanın her katında çalışanlar, her katın da kendine özgü bir soğukluğu ve resmiyeti vardı. Binanın içerisi, tarihsel estetiğiyle iç içe geçmiş modern bir iş yeri idi ve en çok da içindeki o asansörlerin çelik kapaklarının titreyerek açılıp kapanması, bir insanın hayatına dair o düş kırıklıklarını hatırlatıyordu.

Liam, binanın 4. katında çalışıyordu. Bu kat, bir tür ara kat gibiydi; üst katlar daha prestijli, alt katlar ise daha sıradan ve yorucu, tıpkı binanın çelik yapıları gibi. Ancak Liam, 4. katı bir türlü tam anlamıyla sahiplendiğini hissetmiyordu. Her sabah, asansörün sesiyle gelen o hızlı çıkış, aslında ona yalnızca katlar arasında bir geçiş oluyordu. Katların her biri ayrı bir dünya, her biri başka bir zaman dilimi gibiydi ve 4. kat, o dünyaların arasında bir geçişin, bir boşluğun yansımasıydı.

İki asansör, çelik duvarların ardında titreyerek çalışıyor; her biri sırayla yukarıya doğru hareket ediyordu. Liam, genellikle sabahın bu saatlerinde, o asansörlerden birinin içinde yalnız olurdu. Asansöre adımını attığında sabahın aceleci telaşından, ruhundaki o kaybolmuşluk hissinden uzak, asansörün metalik duvarlarına ve aynasına yansıyan kendini gördü. Yansıması, içinde bulunduğu o yorgun sabah hâline rağmen, hâlâ bir yük taşıyor gibiydi. Yavaşça, titrek bir bakışla kendini inceledi. Hiçbir şey fazla dikkat çekici değildi. Ama yine de bir şey vardı; bir tür uyum, bir denge, bir aşinalık. Oldukça sade ama bir o kadar da dikkatlice seçilmiş bir kıyafet. Üzerinde, sıcak kahverenginden yapılmış, ince bir yün ceket vardı. Ceket; omuzlarında hafifçe oturuyor, vücudunu sararak zarif ama rahat bir hava katıyordu. Yün kumaşın dokusu, güneş ışığının zayıf yansımalarıyla yumuşak bir parıltı

yayıyor, vücuduna uyumlu bir şekil alıyordu. Altında ise, krem rengi, ince kumaş bir pantolon vardı. Pantolonun kesimi oldukça klasik ve şık, bacaklarının hatlarını belirginleştiren bir yapısı vardı ama yine de rahatlıkla hareket edebileceği kadar gevşekti. Kumaşı, parlak bir dikişle bitmiş ama hiç de aşırı gösterişli değildi; zarif ama sakın, sade ve etkileyici bir şıklık vardı. Ayakkabıları ise hâki yeşildi, klasik deri ama hafif mat bir parlaklığa sahipti. Dikişleri özenle işlenmişti ve her adımında, zemine karşı belirgin bir sertlik taşıyordu.

Aynaya o anlık bakışta; Liam'ın üzerindeki bu kıyafet, onun dışarıya sunduğu imajı özetler gibiydi. Ceketinin yakası hafifçe açılmış, sanki ona özgürlük veriyormuş gibiydi ama her şey yine de belirli bir düzene oturmuştu. Yansımasındaki adam; sabahın hızlı temposunda, kendisini bu kadar dikkatlice hazırlıyor ve her adımında bilinçli olarak dış dünyaya sunduğu imajını yerli yerinde tutuyordu. Bütün bu kıyafetler, ona dışarıdan bakıldığında bir tür sakinlik, bir denge duygusu veriyordu. Ama işin ilginç yanı; içindeki boşluğu, belirsizliği ya da kaybolmuşluğu hiçbir şekilde örtmüyordu.

Ceketin zarıflığı, pantolonun rahatlığı, ayakkabılarının düzeni; her şey dışarıya kararlı bir insan imajı sunuyordu ama içindeki bu imajla örtüşen bir huzur ya da güven duygusu yoktu. Yine de o an, aynadaki yansımasına bakarken kendisiyle ilgili bir tür onay görüyordu. Biraz daha dikkatle seçilmiş, biraz daha uyumlu bir kıyafet... Ve belki de her şeyin ardında gizli bir anlam vardı.

Asansör her katı geçerken Liam'ın zihninde yankılanan tek şey, o anlık yansıma, gözlerinde beliren yabancıydı. *Kimdi bu adam?* diye düşündü. Yavaşça yansımasındaki gözleri inceledi, derinlere daldı. Gözlerinde bir şeyler vardı; belki de sadece sabahın ilk ışıklarının yarattığı yorgun bir izlenim ama yine de o an, bir tür onaylama duygusu belirdi içindeki boşlukta. Elbisesi

ona bir tür güven veriyordu; dışarıdaki dünyaya karşı, bir tür savunma aracıydı. Ama ne kadar güven verse de bu dışsal güvenlik, içindeki huzursuzluğu saklamaya yetmiyordu. Yansımasındaki yüzü, bir zamanlar tanıdığı ama uzun zamandır gözden kaçırdığı bir yabancı gibi hissetti. Bu adam, elbisesini giyerken ne hissediyordu? İçindeki kaybolmuşluğu, yaşamını tekdüze hale getiren o derin yalnızlığı bu giysiyle mi örtüyordu? Giysiler; aslında bir tür örtüydü, bir maskeydi. Ama maskeyi her gün takarken kendini bir adım daha uzaklaştırıyordu. Yansımasındaki adam; her gün aynı şekilde giyinen, aynı şekilde yürüyen, aynı şekilde sabahı geçiren adamdan başka bir şey değildi. Ve o an, o kısa bakışta, bir kez daha anladı ki; kimseyle yüzleşmeyen bir adam, en büyük yüzleşmesini hep kendisiyle yapıyordu.

Asansörün her katı, her saniye, Liam'a bu gerçeği bir kez daha hatırlatıyordu. Yansımasındaki adam; dışarıya karşı düzgün, kararlı, sağlam adımlarla yürüyen biri gibi görünüyordu ama içerde, o giysilerin altında, o giydiği maskenin arkasında, kaybolmuş bir adam vardı. Asansör bir kat daha çıktı ve Liam, aynadaki yansımasına son bir kez bakarak başını çevirdi. O an, içinde bir değişim belirdi; bir tür içsel onay, belki de bir tür kabullenme. Bu adam, bir anlamda bir başka adamı ama yine de kendisini görmüştü. Ve bu, her şeye rağmen, bir tür zaferdi. Asansör, artık 4. kata gelmişti. Liam, çalışma odasına doğru yöneldi ve odanın kapısını açtığı anda gözleri, otomatik olarak odanın düzenine kaydı; geniş oda, yavaşça sabah ışıklarıyla aydınlanıyordu.

Havanın nemli soğukluğu hâlâ havada asılıydı ama odanın içindeki kalabalık, rutinlerinin içinde kaybolmuş bir şekilde hiç umursamıyordu. Masalar, odayı belli bir düzende kaplamıştı; dörder kişilik uzun masalar, birbirinden ayrılmış, paravanlarla sınırlanmış, her biri bir başka dünyayı barındırıyordu. Her bir paravan, yalnızca fiziksel değil, duygusal bir sınır da oluşturuyor-

du; her biri, birer izole hayatları, birbirinden bağımsız yaşamları, yorgun ellerin ve gözlerin iç içe geçtiği anonim bir alanı simgeliyordu.

Liam, sabahın rutiniyle masasına doğru ilerledi. Masası, odanın tam köşesine yerleştirilmişti. Bu köşe, ona biraz daha yalnızlık, biraz daha anonimlik sunuyordu; işin kalabalığından ve gürültüsünden sabahın erken saatlerinde kendi içine doğru bir kaçıştı. Yavaşça masanın başına oturdu, cebinden telefonunu çıkararak bir anlığına, gelen bildirimlere göz attı. En yakın arkadaşı Alvin Walker ise tam karşısındaydı, onları ayıran bir paravan vardı.

Alvin, görünümüyle bir yandan sıradan bir adamın hikâyesini anlatırken diğer yandan içinde barındırdığı karmaşıklığı sessizce haykırıyordu. 34 yaşının sonlarında; orta boyu ve esmer teniyle her kalabalığın içinde dikkat çekmeden var olabilen biriydi ama bir kez dikkat çekti mi, gözlerinizi ondan ayırmanız mümkün olmazdı. Siyah saçları, zamanın izlerini taşıyordu; kenarlarından grileşmiş tutamlar, ona hayatın yalnızca ağırlığını değil, aynı zamanda onunla baş edebilme cesaretini de kazandırmış gibiydi.

Yüzü, yaşamının bir haritasıydı. Keskin çene hattı, kararlılığının ve inatçılığının izlerini taşıırken belirgin elmacık kemikleri, çehresine hem bir sertlik hem de melankolik bir ifade katıyordu. Gözleri, bir girdap kadar derin ve karmaşıktı. Koyu kahverengi gözlerinin ardında bir bilge gibi saklanıyordu, hem insanları anlamanın yükü hem de onları çözümenin külfeti. Bakışlarıyla sizi delip geçer, aynı anda hem ilgisini size odaklar hem de sizi değersiz hissettiren bir alayla süzerdi.

O gözlerde, bir insanın ne kadar yalnız kalabileceğini ne kadar örselenmiş ve ne kadar aşağılara itilmiş olabileceğini okuyabiliydiniz. Alaycı bir parıltı, o yalnızlığın ardındaki defans hattını temsil ediyordu. Sanki dünyayı ve insanları çözmüş ama çözmek-

ten nefret etmiş birinin bakışlarıydı. Dudaklarının kenarındaki hafif kıvrım, bir gülüşe işaret etmezdi; daha çok, hayatın kendisiyle dalga geçtiğini bilen bir adamın alayını yansıttı. Alvin'in varlığı, bir odanın havasını değiştiren cinstendi; bir nehir kadar huzurlu ve bir fırtına kadar ürpertici. Onunla karşı karşıya geldiğinizde, yalnızca bir adamla değil, içinde felsefi bir savaşı taşıyan bir ruhla yüzleştiğinizi hissederdiniz.

Alvin, mühendislik ve mimarlık fakültelerini bitirmişti. Mühendisliğin katı mantığı ile mimarlığın estetik oyunları arasında bir köprüde yürüyen bir adamdı. Teknik çizimlerin soğuk doğruları, onun ellerinde canlı bir hikâyeye dönüşürdü. Çelik ve betonun sertliğine hükmeden hesaplamalar, onun için yalnızca birer araçtı; asıl tutkusu, bu sertliği, estetik bir zarafetle nasıl dans ettirebileceğini görmektir. Mimarlık; onun için bir yapı inşa etmek değil, bir anlam yaratmaktır. Ancak bu anlam arayışı bile onun alaycı dünyasında bir ironiye dönüşürdü; çünkü Alvin'e göre insanlar, karmaşık yapılar inşa ederek aslında kendi varoluşlarının basitliğini örtbas etmeye çalışıyordu.

Bir toplantıda, mühendislik hesaplamalarına dair yaptığı kusursuz bir açıklamanın hemen ardından, sarkastik bir gülümsemeyle, "Tabii, bu sayılar yalnızca yapının çökmemesi için var; insan ruhu zaten baştan çökmüş bir yapı." diyebilecek kadar alaycıydı. İşte bu yüzden meslektaşları onunla konuşurken eşit ölçüde hayranlık ve rahatsızlık hissedirdi. Alvin, insanları yargılamazdı; çünkü yargılamak, bir şeyin önem taşıdığını kabul etmek anlamına gelirdi. Ona göre dünya, sonsuz bir yanılısamalar sahnesiydi; insanların büyük planlar ve düzenler kurma çabasıysa bu sahne- de sergilenen en trajik komedi idi.

Gözlemlediği her şey, onun keskin zekâsında bir eleştiri malzemesine dönüşürdü. Mühendislik, ona göre, doğanın kaotik işleyişine bir düzen dayatma çabasıydı ama bu düzenin kendisi bir

boşluktu. Mimarlık ise bu boşluğu güzelleştirme oyunu. Yine de bu oyun, ona yaşamın trajikomik doğasını anlamak için eşsiz bir alan sunuyordu. Bir bina tasarlarken o binanın içindeki insanların nasıl nefes alacağını, nasıl düşüneceğini, nasıl seveceğini hayal ederdi. Fakat ardından, insanların nefes alırken yalnızca kendilerini yok etmeye çalıştıkları gerçeğini fark ederdi.

Onun gözünde dünya, ne mutlak bir düzen ne de tamamen bir kaostu. Dünya, yalnızca kendini kandıran insanların yarattığı bir illüzyondur. Alvin, bu illüzyonu çözmüştü ve çözmenin acı hafifliği içinde yaşardı. Ama o çözüm, onun hayata daha derinden bağlanmasını değil, hayatı daha büyük bir alayla kucaklamasını sağlamıştı. İnsanları anlıyordu ama bu anlayış sevgiyi doğuruyordu. Alvin'in içinde yankılanan tek gerçek, dünyanın varoluşuna dair hüznü bir mizah duygusuydu.

Alvin, hayatın anlamını sorgulamakla yetinmez, onun olmadığını savunmaktan da geri durmazdı. Keskin zekâsı ve katı gerçekçiliği, onu dinleyenleri bir anda hem etkiler hem de rahatsız ederdi. Düşünceleri, sanki ağır bir felsefi metnin sayfalarına sıkışmış bir düşünürün aklından çıkıp gelmiş gibiydi; her cümlesi üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken zaman zaman karamsarlığın sınırlarında dolaşan ifadelerle doluydu. Ancak bu karamsarlık, çevresindeki insanlar üzerinde paradoksal bir etki yaratırdı; onları ya büyüler ya da huzursuz ederdi. Alvin, felsefi tartışmalara girmekten büyük bir zevk alır; bu onları bir tür entelektüel eğlenceye dönüştürürdü. Kendine güvenen bir ifadeyle konuşur, karşısındaki kişiyi söylediklerini çürütmeye zorlar, bazen de sabbiralarını sınarken gözle görülür bir keyif alırdı. Bu tartışmalarda düşüncelerinden ödün vermez, savlarını öyle güçlü bir şekilde sunardı ki çoğu zaman dinleyenler, onun haklı olmasından çok, bu konuda neden bu kadar tutkulu olduğunu anlamaya çalışırdı.

Bazen, özellikle karşısındaki kişi bir kadına dönüşürse gözleri daha derin bir parlaklıkla yanardı. Kadınlar, onun hem zekâsına hem de soğukkanlı, alaycı tavırlarına hayran kalırdı. Ancak bu ilgiyi Alvin, her zaman aynı şekilde karşılamazdı. Bazen tamamen umursamaz görünür, bazen de diğerlerine gösterdiği kayıtsızlıkla stratejik bir mesafe koymayı tercih ederdi. Çünkü Alvin'in ne geçmişi ne de geleceği vardı; o, yalnızca şimdiki anın içinde var olmayı seçmiş bir adamdı. Toplumun ve aile bağlarının dayattığı bağlayıcılığı reddeder; kendisini hiçbir kurala, hiçbir role ait hissetmezdi. Bu tavrı, onu hem gizemli kılar hem de etrafındaki insanlarda garip bir çekim yaratırdı.

Alvin, her tartışmaya adım attığında, kimliği bir maskeye dönüşürdü. Kendini anlatırken kullandığı felsefi jargon, bir anlamda entelektüel bir güç gösterisiydi. Ancak bu kelimelerin ardında, asla tam olarak ifade edilmemiş bir benlik gizliydi. Dünyaya dair, hiçbir şeyin tam bir anlamının olmadığına inanıyordu ve bu inanç, onu başkalarına karşı daima bir adım uzak tutuyordu. Yine de bu nihilizmin içinde, çelişkili bir şekilde, bir anlam arayışı sürüyordu. Bu arayış, onun hayata tutunma şekliydi; boşluğun içinde kaybolmadan yaşayabilmek için kendine kurduğu bir dengeydi. Alvin, anlamsızlığın ağırlığını taşıırken bu ağırlığı bir tür varoluş oyununa çevirir ve her seferinde bir adım daha ileri götürürdü.

Odaya hâkim olan sabahın o gri sessizliğinde, etrafındaki diğer insanların uğultuları birer gölge gibi süzülürdü. Odada bir başka köşede, Annabel ve Tom; paravanla ayrılmış masada oturuyordu. Annabel, neredeyse her sabah giydiği o ince bluzu ve düzenli saçlarıyla bir tür uyum içinde duruyordu ama onun gülümsemesi de hiçbir zaman içten olmamıştı. Yüzünde taşıdığı o maskeyi, sabahın getirdiği yorgunlukla birleştiriyordu. Tom ise daha sakin, biraz daha rahat, fakat içsel dünyasında bir fır-

tına gibi dönen düşüncelerle masasına dalmıştı. Her biri kendi dünyasında kaybolmuş, kendi işlerine odaklanmıştı. Birbirlerine bakmadıkları gibi, birbirlerinin varlığını da tam olarak hissetmiyorlardı. Çalışma odasında herkes yalnızdı; her biri tek başına bir adım atıyor, yalnızca görevinin yükünü taşıyordu.

Katta sekiz kişi daha vardı; dörder kişilik masalar boyunca, gözlerinden yabancılaşmış oldukları anlaşılan her biri birer adım daha geriye atılmış insanlar vardı. Bütün o insanların içindeki aynı yabancılık, aynı his, Liam'ın içinde de yankılanıyordu. Burada, aynı odada, aynı hava içinde olsalar da her birinin kafasında başka bir dünya vardı; birbirleriyle sadece gereksiz kelimelerle bağlantı kuran, yüzeysel selamlaşmalarla bir arada duran, fakat gerçek bir paylaşımından uzak kişilerdi. Bir anlık göz teması, bir selam ya da kısa bir gülümseme... Hiçbirini birbirine yakınlaştırmazdı. Hep birlikte, bir odada ama yine de bir o kadar ayırıldılar. Her biri, sadece birer figürdü; birer yansıma, birer maske...

Liam, paravanının arkasında, en köşede otururken etrafındaki dünyanın, hayatların, yaşamların her birinin ayrı bir çizgiyle birbirinden ayrılmış gibi hissediyordu. Her sabah olduğu gibi, bir yandan işleriyle meşgul, bir yandan da kafasında o devasa boşluğu hissederek etrafındaki paravanların ardına gizlenmiş yaşamları gözden geçirdi. Bu odada bir arada olmalarına rağmen, hiç kimse bir başkasını gerçekten görmek istemiyordu. İnsanlar burada, sadece işlerini yapıyor, sabahı geçiriyor, öğleden sonra bir ara nefes alıyor ve akşam eve dönüyordu; işte hepsi bu kadar.

Her bir masanın ardında, aynı telaşla ve aynı yorgunlukla geçen hayatlar, birer bilinçaltı yankısı gibi odada asılı kalıyordu. Liam, köşesinde otururken paravandan arkada kalan herkesin o aynı huzursuz, tekdüze hayatına tanıklık ettiğini düşündü. Ama bir şey vardı; onlar birbirlerini tanımıyorlardı, ama yine de hepsi

bir aradaydı. Yine de bu köşe, ona o gergin sessizliğini ve biraz da olsa kendi kimliğini bulma hissini veriyordu.

Ve o sabah, her zamanki gibi, bir arada olan bu yabancıların arasında bir yerlerde, birer fısıldayış gibi duyduğu tek ses, kendi içindeki yalnızlık hissiydi. Her sabah olduğu gibi, kahve makinesine doğru yöneldi. O anda, biraz olsun sakinleşmek, düşüncelerini berraklaştırmak ya da belki de sadece bir an için yorgun bedeni ve zihnini geçici bir şekilde uyandırmak istiyordu. Kahve, her sabah; bir tür rutin, bir tür hafif kaçış gibiydi; günün o gergin, soğuk başlangıcını, sıcacık bir içeceğin sağladığı kısa bir anlık huzurla geçiştirmek...

Makineyi çalıştırırken suyun kaynamaya başlamasıyla odanın ortasında, ortamın sesi yavaşça yükselmeye başladı. Makinenin çıkardığı tıkrıtlar ve buhar, havada biriken o gergin sessizliği biraz olsun dağıtıyordu. Ancak, bir şey değişmedi; dışarıdan bakıldığında o kadar düz, o kadar sıradan olan bu hareket anında bile, içsel dünyasında huzuru bir türlü bulamıyordu. Yavaşça gözlerini kapatıp nefesini derinleştirerek kahvenin kokusunun havada yayılmasını izledi. Bir süre sonra, kahve hazır. Sıcak fincana dökülürken bu tanıdık hareketlerin içinde bir tür alışkanlık, bir tür sessiz protesto vardı. O aynı soğuk, gri atmosferin arasında bir fark yaratmak istedi. Bu küçük jest, belki de kendisini dış dünyaya daha ulaşılabilir kılmamanın, yalnızlığını kısa bir anlığına bile olsa kaybetmenin bir yoluyla.

Birkaç adım atarak masasına geri döndü, fincana parmak uçlarıyla dokundu. Havanın soğukluğundan sonra sıcaklığın verdiği o hafif rahatlamayla, odadaki diğer insanlara göz attı. O kadar zamandır yanlarında oturuyor, aynı odada çalışıyorlardı ama hiçbiriyle gerçek bir bağlantı kurmamıştı. Sadece, rutin bir şekilde, işin yükünü birbirlerine devrederek geçiniyorlardı.

Bir an için, tam masasına oturacakken aklına bir şey geldi. “Kahve isteyen var mı?” diye sordu, sesinin tonunda belirsiz bir dikkat vardı. Sadece bir an için, belki de kafasındaki o sessizlikte bir dalga yaratabileceğini düşünerek etrafına göz attı. Bu, öylesine bir soruydu ama belki de kimseye kayıtsızca sormuyordu; yine de belki kahve gibi basit bir şey, başka bir insanla kuracağı, nadir olan tek bağlantıydı. Birazcık, sıradan bir iletişim...

Gözleri, masaların arasında, her biri paravanlarla bölünmüş olan o küçük dünyalara kaydı. Alvin, her zamanki gibi gözlerini ekrandan ayırmadan kafasını hafifçe kaldırarak ona bakıyordu. Annabel, kısa bir zaman önce bir telefon görüşmesi yapmıştı ama şimdi gözleri sabahın yorgunluğunda, hâlâ ekranına odaklanmıştı. Tom, bir dosyayla uğraşıyordu; elleri, her şeyi bir düzene sokmaya çalışıyordu. Ve her birinin arasında, o kesintisiz boşluk... Bir süre daha, kimse cevap vermezdi. Yalnızca Liam, o sırada kendi kahvesine odaklanarak başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Bütün bu yabancılık, küçük bir kahve cümlesiyle bile olsa, bir an için silinmeli miydi?

Fakat bir cevap gelmezdi. Kimse bir şey söylemezdi. Yalnızca odanın o sessiz gürültüsü ve her bir kişinin o ince işleyişleri arasındaki hüzünlü ritim devam ederdi. Liam, fincanını iki elleriyle tutarak, gözlerini bir an daha alçaltıp, bir yudum aldı. Kahve, sabahın soğukluğundan sonra girdiği bedende kısa bir rahatlama sağladı. O kadar basit, o kadar geçici... Yine de, belki de işte bu anlar, her gün kendisini tekrarlayan, her gün biraz daha birbirinden uzaklaşan bu ofiste, en yakın hissettirdiği anlar oluyordu.

Liam, kahvesini yudumlarken masasında yığılmış dosyaları bir süre inceledi. Her biri kendi başına bir dünyayı barındırıyor. Bazıları zarifçe dosya kapaklarıyla düzenlenmiş, diğerleri ise hızla üst üste konmuş ve kenara itilmişti. Bir kısmı önem sırasına göre sıralanmış, bazıları ise aceleyle alınmış notlarla doluydu.